

Palle med hästen

Ny gårdsgård vid Tjäppavallen

Hembygdsgården inställd

Nr 3. Augusti 2020. Årgång 27

OMSLAGSBILDEN:

Gärdsgårdskursen resulterade i 25 meter ny gårdsgård. Kursledaren Mikael Lorentzen instruerar kursdeltagarna Gun Eriksson, Peder Andersson och Torsten Nordén. Foto: Jan-Peter Alm

En annorlunda vår

TIDLÖSAN

UTGES AV:

Husby-Ärtinghundra Märsta
Hembygdsförening
195 91 Märsta

Bankgiro: 5400-5244

Swish: 123 513 73 36

UTKOMMER: 4 gånger per år.

TRYCK: PP-Tryck, Märsta

REDAKTION:

Agneta Nilsson, Marés Lendway,
Ulf Berndtson, Bo Klang, layout
Jan-Peter Alm, ansvarig utgivare

Manus mottages med tacksamhet.
Vi förbehåller oss rätten att i samarbete med författaren redigera det insända materialet.

E-post: marstahembygd@gmail.com

INNEHÅLL	Sid
En annorlunda vår	3
Palle med hästen	4
Gärdsgårdskurs på Tjäppavallen	10
Mina tre mopedår i Märsta	15
Kommande evenemang	18
Ingen hembygdsdag i år men välkommen 2021	19
Från arkivet: Sätuna torg	20

BLI MEDLEM I VÅR FÖRENING

Medlemskapet berättigar till deltagande i alla evenemang, även de som inte är öppna för allmänheten, och du får Tidlösan i din brevlåda fyra gånger om året. Avgiften är 140 kronor om året och gäller för hela familjen.

Enklaste sättet att bli medlem är att sätta in avgiften på vårt Bankgiro med angivande av *namn och adress*. Skriv gärna *Ny medlem* som referens.

För mer information gå till föreningens hemsida: www.hembygd.se/husbyarlinghundra

Vi har upplevt en vår som ställt allt det givna på ända. Våra liv har i ett nafs förändrats och vi som tillhör riskgruppen har knappt fått lämna bostaden. Många möten med vänner har fått skjutas på framtiden. Och några större samlingar har inte varit att tänka på. Coronan har lagt sordin på stora delar av den verksamhet som var planerad. Föreningslivet har fått gå på sparlåga. När väl fotbollsspelande kom igång fick matcherna spelas utan publik.

Förstås har också pandemin drabbat hembygdsföreningen. Jag tänker på att vi aldrig fick chansen att lyssna på Naturskyddsföreningens ordförande Mats Olsson när han höll vårtal vid Valborg, eller höra på de fina vårsångerna som tillhör den årliga traditionen. Inte heller fick vi chansen att fynda bland rariteterna på det öppna hus med loppis som var planerat till juni. Och nu tvingas vi också ställa in Hembygdens dag. Tråkiga beslut men det finns inga alternativ. Självklart måste vi följa myndigheternas rekommendationer. Vi räknar med att allt kommer att kunna genomföras under 2021 istället.

Samtidigt är ju det allra viktigaste att vi kan bidra till att begränsa smittspridningen och hålla viruset borta från oss själva och våra närmaste.

En aktivitet som dock kunde genomföras var gårdsgårdskursen, som vi berättar om i detta nummer.

Till hösten hoppas vi kunna genomföra några planerade arrangemang som kräftskiva, musikcafé och den traditionella tjuvstarten med julbord. Väl mött då!

Jan-Peter

Palle med hästen

Det började med en tavla föreställande en man och hans häst. Motivet var både välbekant och okänt på samma gång. Tavlan aktiverade slumrande tankar som hade med den verkliga mannen och den verkliga hästen att göra. I mitt huvud spelades minnen upp från uppväxten i det som så småningom skulle bli Märsta paradgata – Södergatan.

Palle Larsson och hans häst porträtterade av Hans "Hubbe" Eriksson.

Men låt mig allra först avhandla tavlan. Frågan om Husby Ärlinghundra Märsta Hembygdsförening ville ha tavlan ställdes av konstnären Hans "Hubbe" Eriksson vid någon tillställning i Kulturstugan Märsta. Han hade på en stor tavla porträtterat Paul Larsson, allmänt kallad Palle, välkänd "hästakare" i Märsta på 40–50-talet. Men han hade förflyttat miljön till

Jag har flyttat Palle och hästen till en Dalamiljö. Jag har även skrivit en dikt på dalmål. Dikten handlar om min upplevelse när pappa Herbert skodde hästen. En speciell upplevelse och lukt. Hans "Hubbe" Eriksson

Då stod stalldörren på glänt
å' inifrån, hördes frust o flämt
Far min skodde en hist
Bonn'kom
Hej du, hä va länge sen sist
Han tappar en söm
när hoven rycks dän
Ja' hänger den töm
å lukten ä stark å från
Dags å byta fot
å mera nagellort
En ann
va' ju bara barn då
Brevi man stog
titta på
å log
I stallet han bor
hästen, med nya skor

Dalarna. Det går väl an med hänvisning till den konstnärliga friheten. Hubbes relation till Palle Larsson var speciell. Han hade fått följa med sin

"Centrala" Märsta som det såg ut vid mitten av 1940-talet. I förgrunden den pampiga fabriken som numera är Kommunhus. Och efter vägen närmast tronar den nybyggda villorna upp sig. Gatan får så småningom namnet Södergatan, men här har fastigheterna sina egna namn. Som Tallhöjden, Lövhult, Ekenäs, Bergsgården, Solsidan. I mitten, precis bakom fabriken skorsten, syns Majdalen där Paul Larsson bodde med sin häst Nita placerad i stallen bakom bostadshuset.

pappa till stallet bakom bostadshuset Majdalen när hästen Nita behövde skos. Intrycket av den upplevelsen blev, förutom själva tavlan, också grunden för den dikt på dalmål som finns återgiven på tavlan. Tavlan finns nu i Hembygdsföreningens ägo och kan beskådas i Husby skola.

Stort intryck i samhället

Så långt tavlan och själva upprinnelsen till den här artikeln som till allra största delen kommer att handla om Palle Larsson, hans gärning i ett samhälle under utveckling, och det stora intryck han satte på människorna

runt om i samhället. Minnen och intryck som fortfarande är aktuella för många, trots att vi som var barn då är pensionärer nu.

Paul Larsson härstammade från Rångedala i Västergötland och kom till Broby. Som för så många andra i Märsta-trakten arbetade han på Färgen, eller Färg & FernissFabriks AB Arvid Lindgren & Co som var det officiella namnet.

Så småningom lämnade han färgtillverkningen, köpte häst och började köra i skogen. Hästen placerades i ett

Palle Larsson tillsammans med syskonbarnet Peter Pettersson.

stall som uppfördes bakom bostaden. Både bostaden Majdalen och stallet låg mitt bland villabyggelsen i stort sett där Märsta vårdcentral ligger idag.

Transporter i olika former

Verksamheten inriktades efterhand alltmer till att svara för transporter för den byggverksamhet som började sjuda i samhället. En sådan återkommande transport var att frakta träull (krollsplint) från tillverkningen vid

Märsta Såg på östra sidan av järnvägen. Målet med dessa lätta men omfångsrika transporter var Märsta Fabriksprodukter vid Nymärsta, som då tillverkade byggplattor av betongimpregnerad krollsprint. Palle blev med tiden en mångsidig transportör. Inga uppdrag var främmande. Hans verksamhet satte stora avtryck i samhället. Det var liksom självklart att skulle något transporteras så var det Palle med hästen som skulle göra det.

Transport av sopor och skräp var ständigt återkommande uppdrag. När hyreshusen började byggas körde han sopor från t ex Skolgatan 1, Dalgatan, Hildas fik. Han hade då en tvåhjulig härkärra.

- Jag kommer ihåg när Palle och hans häst körde skräp från ett bygge i Märsta. När klockan var nio sa Palle att nu åker jag hem och käkar. Dom andra tyckte att han inte varit på jobbet så länge. Det visade sig då att Palles klocka hade pajat och att stora visaren gick med en väldig fart. Det blev nog tidig kväll den dagen berättar Stig Jansson.

Roland Falk, som själv bodde på samma gata, tar kanske i en smula.

Men säkert finns det en stor portion sanning i hans konstaterande.

- Palle utförde väl nästen alla de jobben som idag utförs av kommunens parkavdelning. Men Märsta var ju inte lika utbyggt då som idag.

Flyttningar var också en del av Palles verksamhet

- Han flyttade åt oss från Hajkvägen till Stockholmsvägen 1959 med sin häst och vagn. Och jag bor fortfarande kvar, minns Anita Gustavsson, Samma erfarenhet har Annika Söderberg som flyttade från Dalgatan till Södergatan 20 år 1956.

Men allt handlade inte om jobbrelaterade uppdrag.

Födelsedagar firades med pompa och ståt. Palle Larssons 60-årsdag år 1960 var inget undantag. Palle syns i mitten av bilden omgiven av vänner.

- Husmodersföreningen ordnade med dans kring majstången på ängen framför gamla folkets park och Bengt Larsson stod för musiken. Sen var det lekar, saft och bullar och det hela avslutades med att Palle Larsson kom med sin häst och lövade skrinde och skjutsade alla barn som ville på en åktur runt Märsta, minns Rosita Holmborg, som då hette Schröder i efternamn.

Parken låg vid Stationsgatan där senare polis- och brandstationen placerades och där numera lägenheter i konceptet Bo Klok finns.

Någon som också åkte skrinde med Palle på midsommarafton var Annette Strömgård.

Senare på året förvandlades häst-vagnen till fint ekipage för luciakandidater som färdades runt samhället i scoutkårens regi.

Älskar små barn

Inte minst hos barnen som växte upp på 40–50 talet fanns Palle och hans häst som ett givet inslag i samhällsbilden. Och vi var många ungar i ungefär samma ålder som bodde i husen runt stallet i början av 1950-talet. Börjar man rota så kommer många minnen fram i dagen. Det var

Lövad skrinde runt Märsta hörde till självklarheterna i samband med midsommarfiranden vid gamla folkets park.

sannolikt inte alltid kul för Palle att hantera alla näsvisa kommentarer och tjat om att få lift en bit på flaket. Palle var en vänlig man med en god portion humor och en oefterhärmlig slagfärdighet. Blev det för mycket tjafs kunde han skämmas med att det var bäst att akta sig för hästen älskade att äta små barn. Första gången kanske någon blev skräm, men sedan blev det ett gott skratt både från Palle och det drabbade barnet. Marianne Lindberg kommer ihåg Palle och hans häst från Södergatan där hennes farmor och farfar bodde på nummer 12 i en liten stuga med en alldeles bedårande trädgård som

kunde förse flera av gatans barn med tjugiga blomsterbuketter till skolavslutningen. Numera är fastigheten riven och ersatt av seniorboende, Efterhand byggdes det fler bostäder i centrala Märsta. I början av 1950-talet blev de tre bostadsrättshusen vid Dalgatan inflyttningsklara. Och så småningom visade det sig vara ogörligt att det låg ett stall bara 50 meter från dessa hus. Hästen byttes mot en traktor som fick köras av en anställd chaufför vid namn Ljungberg. Därmed blev det slut på epoken Palle med hästen – men som synes fortsätter minnena att frodas långt in i vår egen tid.

Jan-Peter Alm

Faktaruta Paul Larsson

Paul Oskar Folke Larsson, född 7/6 1900 i Gretlanda, Rångedala socken, död 10/5 1974 i Majdalen. Han var 2:a barnet av 6 till Oskar Wilhelm Larsson och Julia Desideria Johansson.

Syskonen är idel kända Märstabor såsom Olga, Hadar, Gunnar gift med Anna Klang, Tyra gift med Tore Samuelsson och Stina gift med Isidor Pettersson.

Familjen flyttade från Rångedala till Bromma 1917 och 1919 till Broby.

Gift 1922 med Ester Charlotta Pettersson. Flyttar till Lill-Brista i Norrsunda 1923, där dottern Maj-Britt föds 1924 gift Hallsenius. Flytt till Arenberga 2, 1926 och slutligen till Majdalen 1927.

Ester avlider 1959 och 1961 gifter han om sig med Ebba Margareta Eriksson. Pauls mor och far avlider 1952 resp. 1956 i fastigheten Sätuna 3:95 (Lillebo).

Gärdsgårdskurs vid Täppavallen

En ljummen junimorgon samlades nio förväntansfulla män och en kvinna vid torpet på Täppavallen. Alla var iklädda oömma kläder, handskar och i händerna höll man yxor av skilda storlekar. Dagens program innehöll deltagande i en praktisk kurs för att lära sig grunderna i konsten att bygga en gårdsgård. Åtta timmar senare hade man efter hårt arbete rest närmare 25 meter gårdsgård.

Kursdeltagarna var på det stora hela nybörjare när det gäller denna typ av

traditionellt hantverk. Kursledaren Mikael Lorentzen från företaget Svenska Gärdsgårdar såg till att den kunskapsluckan var igentäppt när dagen var över. Inga förkunskaper krävdes, däremot fordrades viss vana att arbeta med handverktyg. Hela dagen skedde utomhus i perfekt arbetsväder.

På kursen gick man igenom grundläggande moment och historik, byggförberedelser, beredning av material till gårdsgården, samt att man såklart också fick en ordentlig dos av

Kursdeltagarna får en första genomgång av kursledaren Mikael Lorentzen.

Sven Eriksson, Tord Samuelsson och Thore Emanuelsson använder stora gummiklubban för att klyva en granslana.

praktisk tillämpning. Resultatet blev imponerande ca 25 meter ny gårdsgård. Men behovet är på inga sätt täckt. Säkert ytterligare 100 meter behövs. Styrelsen undersöker möjligheterna till ekonomiska bidrag för att kunna realisera detta behov.

Gärdsgården har en tusenårig historia på den svenska landsbygden. De äldsta daterade svenska fynden av trägårdsgårdar är ca 1000 år gamla och hittades vid en utgrävning i Leksand.

- I dag märks ett växande intresse för den gamla traditionen att bygga

gårdsgård, berättar Mikael Lorentzen. Jag gissar att intresset hör ihop med att den ekologiska medvetenheten ökar. Gärdsgården håller i minst 25 år, och när man sätter upp den igen återanvänder man det mesta av materialet.

Samma principer

Grundprincipen när man bygger gårdsgård är densamma i dag som för tusen år sedan. Trästörar bränns av i botten, för att förhindra röta, och sticks sedan ner parvis i jorden. Mellan störparen lägger man slakor som binds fast vid störarna med vidjor.

Gärdsgården består av upprättstående stolpar av gran eller ene. Dessa kallas ”störar”, ”stolpar”, eller ”stakar” och består av virke med en diameter på ca 30-70 mm i rotändan. Störarna är nedstuckna ca 30 cm i marken och står parvis. Däremellan ligger ”gärdsel” eller ”troler” dvs slanor, främst av gran eller ene. På ett störpar sitter i denna typ av gärdsgård tre vidjor. Med 3-5 meters mellanrum sitter också stöttor som stadgar vid behov upp gärdsgården. Höjden på en gärdsgård ska vara 2 alnar (120 cm) vid översta slanan.

Virkets dimensioner, täthet, antal vidjor och lutning varierar både mellan landskap och socknar. Den modell som numera har påbörjats vid Husby skola är en modell med klucket och runt virke blandat. Ibland är denna modell känd under namnet ”Roslagsgärdesgård” även om typen inte är specifik för Roslagen. Det har tvärtom varit mycket vanligt att bygga med klucket virke på många håll runtom i hela landet. Den främsta anledningen till att metoden att bygga med klucket virke är mer sällsynt idag är att det är mer arbetskrävande att klyva virket än att använda enbart runt virke.

En traditionell gärdsgård består bara av naturmaterial, varken färg, kemikalier, spik eller ståltråd behövs, säger Mikael, och beskriver den uråldriga tekniken med att värma smala

grangrenar över öppen eld tills saven kokar i grenen och gör den böjlig som en gummislang.

– Då har jag en minut på mig att sno vidjan kring stolparna innan vidjan stelnar. Det gäller att alltså att veta hur man gör och arbeta snabbt.

Handkluvna slanor

För den modell som byggdes vid Husby användes handkluvna slanor av främst gran, samt störar av ene eller gran. En traditionell modell som ger ett robust intryck.

Av alla traditionella varianter och tekniker finns ingen som är mer rätt än någon annan, enligt Mikael Lorentzen.

– Men det är viktigt att ta hänsyn till hur gärdsgårdarna har byggts i trakten. Ta fasta på den lokala tekniken som knyter an till historien. Gärdsgården är en del av vårt kulturarv som förskönar landskapet.

Det var en trött men lycklig skara som vände hemåt efter en lång, tuff arbetsdag. För somliga handlade det om att hemmavid ta hand om en gärdsgård som behöver restaureras för att klara sig några år till, för andra handlade det om att spara de nyvunna kunskaparna till dess de behövs. Kanske i samband med att ytterligare en gärdsgård ska byggas runt Tappavallen.

Jan-Peter Alm

Det gäller att jobba snabbt med den varma granvidjan.

Samtliga foton har Jan-Peter Alm tagit.

Roger Uddmäre och Johan Lundqvist ser till att snabbt få den heta granslanan på plats.

Johan Lundqvist, Torsten Ullman och Roger Uddmäre hjälps åt att klyva en granslana.

Slutresultatet. Snyggt – eller hur?

Mina tre mopedår i Märsta

Den här morgonen i början på juni vaknade jag tidigt. Det var en viktig dag. När dagen är över har ett nytt skede i livet börjat. I dag fredag är den sista dagen i grundskolan. Nu lämnar jag åttonde klass och ska aldrig mer gå i någon skola. Är man fjorton år vet man inte mycket om det fortsatta livet. Det blev i alla fall så att flera gymnasieämnen lästes in några år senare.

Men den här dagen var viktig på flera sätt. På måndag börjar jobbet. Måndag morgon sitter jag på tåget in till Stockholms Central. Där finns ett arbete som väntar på Statens Järnvägars distriktskontor. Nu är det lite bråttom för om en dryg månad infaller femtonårsdagen. Eller som man sa då, fyller moped. Till dess måste det finnas tillräckligt med kontanter så det räcker till en moped. Men det lilla jag lärde mig om matematik i skolan resulterade i att köpet måste vänta till augustilönen för att pengarna skulle räcka. Mopeden var redan utsedd. En röd fin Puch MS50L som liknar Puch Florida blir det.

Jag kom in i mitt jobb med alla rutiner, hitta överallt och lärde känna övrig personal. Mina arbetsuppgifter var skiftande. Springa bud runt i centralen men även ute på stan.

Kopiera, sortera post och enklare flyttningar av möbeldelar. Trivdes ganska bra men tankarna var ju längre fram i tiden. Slutet av augusti var det som hägrade. Därefter behövdes aldrig benen när jag skulle någonstans. Då var det att åka moped. Sa jag då! På jobbet fick jag även några kompisar, livskamrater kan man säga. Från ungdomsåren ända upp i vuxen ålder umgicks vi och senare även med våra familjer.

Nu närmade sig det magiska datumet när augustilönen kom. Vi anställda stod på kö utanför dörren till den tjänsteman på jobbet som delade ut små papperspåsar till var och en. I papperspåsen låg mynt och några sedlar och en specifikation som visade att vi fick den summa vi skulle ha. Dagen efter hade jag tagit ledigt ”för att uträtta ett viktigt ärende” som jag sa till min chef.

Tåget in till stan dagen efter tycktes köra långsammare än vanligt. I fickan låg det ett kuvert med en exakt summa i. Vid Karlbergs station lämnade jag tåget och halvsprang hela vägen genom Vasastan till Ynglingagatan. Där skymtar den välbekanta gröna Puchskylten längst ner vid Sveavägen. Tumlade in genom dörren och höll på att snubbla på en röd moped. "Det är ju min"! Handlaren hade varit snäll och ställt fram den väl synlig mitt på golvet i den lilla butiken.

Så glad blev jag!

Efter betalning och några tips och regler styrde den stolte ynglingen mopeden genom Norrtull. Tipsen och reglerna glömdes bort. Jag hade ju läst på så jag kunde redan allt. På den

tiden fanns en väg som kallades Kolonnvägen. Den gick parallellt med dåvarande riks13. Vägen var en militärväg hade jag hört. På den åkte jag så långt det gick för att slippa den snabbare trafiken. Jag hade också läst att man ska köra in motorn på mopeden. Man skulle alltså köra lugnt den första tiden. Farten var ungefär 20km/tim. Allt gick bra, men närmare Väsby kände jag törsten. Naturligtvis hade jag inget att äta eller dricka med mig. Det var så mycket annat att tänka på i morse. Stannade till vid grusgropen i Rotebro. Kanske går det att få lite vatten där. "Här säljer vi sand, grus och singel. "Inte vatten" var svaret. Så småningom var jag hemma på Ringvägen i Märsta. Stel, trött och genomblåst. Men det gjorde inget jag hade ju en moped.

Nu vidgades mitt revir. Tidigare fick en begagnad cykel lösa transporter. När den fungerade. Nu kunde jag utvidga reviret. Min kompis Janne hade också en moped. Han var historiskt intresserad och jag hade väl också ett visst intresse. Att åka runt och leta runstenar och andra fornminnen var intressant. Det fanns många i omgivningen och många smala grusvägar att åka på. Runt i Odensala var vi ofta, men även längre ut bland gårdarna i jordbrukslandskapet. Eftersom jag var naturintresserad blev det även många utflykter i upplevelsesyfte.

Janne och jag gjorde flera roliga utflykter. Bland andra åkte vi för att hälsa på mina gamla kamrater från förr. De vistades då och då på en liten ö utanför Ljusterö. En karta letades fram och vi planerade färdvägar. Vi packade tält, sovsäckar och annat som behövdes för några dagars utevistelse. En tidig morgon kom vi iväg med full packning. Vi var överens om att undvika större vägar och endast åka småvägar. Österut gick färden, stannade och studerade kartan då och då. Vid ett stopp fanns inte kartan kvar där Janne hade lagt den. "Jag stannar här och väntar på att du åker tillbaka och hämtar kartan där du tappade den", tyckte jag. Janne kände väl pressen och gav sig iväg. Under tiden stod jag och pratade med några hästar i en hage. När Janne dök upp med kartan i handen åkte vi vidare. Vi åkte färja och vi blev hämtade med en liten båt och i övrigt en trevlig utflykt.

Mopedfärderna gick även runt i Märsta. Ljuddämparen var lite "justerad" för att moppen skulle gå fortare. I alla fall som det lät. Ställbart munstycke fanns också på plats. Det fanns säkert de som inte gillade att vi körde på gångvägar och stigar både med hög fart och högt ljud. Men roligt var det. Moppen användes även på vintern. Skridskor på Ärlingheden åkte väl de flesta. Då tog jag på mig skridskorna med tillhörande skydd hemma. Satte mig på moppen, trädde in pedalerna mellan skon och skridskoröret och drog ner luvan över öronen och iväg.

Inte farligt alls. Sommartid ordnades mopedorientering på småvägarna. Det var jag bra på minns jag.

Polisen hade väl inte så mycket annat att göra då för tiden än att hålla ordning på oss mopedister. Det hände väl då och då att vi blev stoppade för en pratstund. Och ibland en åthutning. Kanske även hot om att skvallra för föräldrarna. Försök gjordes naturligtvis av oss mopedförare att skyla över eller skylla på annat när farbror polisen ville ha en förklaring. Några gånger blev jag stoppad för att det satt någon på den minimala och obekväma "pakethållaren". Vid ett tillfälle svängde jag in till villan på Ringvägen med en tjejkompis på pakethållaren. Upptäckte då att en polisbil följde med in på gården. Mina föräldrar stod i fönstret och såg allt. Polisen kom fram till mig, stirrade mig i ögonen och sa: hur många gånger har vi sagt åt dig att man inte få vara två på en moped!! Men det är ju bara jag, fick jag fram. Det sitter ju en tjej där bak, fortsatte polisen. Jag vände mig om och låtsades bli häpen: varför sitter du där? Med sur min steg hon av moppen och gick hem.

Lars Holmqvist

Kräftskiva

Lördag 12 september
kl. 16.00

Servering av alldeles röda och
god kräftor med tillbehör.

En trevlig eftermiddag utlovas
för 90 kronor exkl dryck.

Anmälan till Marianne Frank
070-653 14 01 eller
marikurres@telia.com

Begränsat antal på grund av
restriktioner.

Musikcafé

Lördag 24 oktober
kl. 16.00

Välkommen att lyssna och
sjunga.
Kaffeservering

Anmälan till Marianne Frank
070-653 14 01 eller
marikurres@telia.com

Begränsat antal på grund av
restriktioner.

Ny medlem:

Följande medlem hälsas välkommen till
vår förening: Arnold Söder, Märsta

KALENDARIUM

12 september: Kräftskiva i Husby skola

24 oktober: Musikcafé i Husby skola kl. 15.00

22 november: Tjuvstarta advent. Enkelt julbord och underhållning
i Husby skola kl. 15.00

Styrelsen sammanträder i regel första måndagen i månaden.

E-postadress: marstahembygd@gmail.com

Hemsidaadress: www.hembygd.se/husbyarlinghundra

Facebook: **Husby-Ärlinghundra Märsta hembygdsförening**

Postadress: **Husby kyrkby 142, 195 91 Märsta**

Ingen hembygdens dag i år men välkommen 2021.

Tyvärre tvingas vi ställa in årets
hembygdensdag. Anledningen är
förstås den pandemi som
fortfarande omöjliggör samlingar med
många människor. Självklart är det
tråkigt, men samtidigt givet att vi ska
följa myndigheternas riktlinjer.

Några bilder från Hembygdensdagen
2019 kanske kan vara en tröst i
väntan på Hembygdensdagen 2021.

Från arkivet: Sätuna torg på 60-talet: ett levande affärstorg med två banker, försäkringskassan, post och livsmedelsaffär. Nu är allt på väg att rivas och ersättas av ett helt nytt torg för boende och service. Byggstart vintern 2020-2021.

